

Kiss Judit Ágnes

Fekete-piros dal

Petőfi-átirat

„Szégyenlenem kell, hogy magyar vagyok!”

Hagyjátok már ezt a piros-fehér-zöld színt!
Lejárt az ideje.
Új szín illeti most a magyar nemzetet:
piros és fekete.
Fessük zászlainkat fekete-pirosra,
mert gyász és szégyen a magyar nemzet sorsa.

Kis kinövés lettünk, bosszantó, fájdalmas,
Európa sarkán,
bárhogy is tagadjuk, minden tekintetben
lehagyott a Balkán.
Fessük zászlainkat fekete-pirosra,
mert gyász és szégyen a magyar nemzet sorsa.

Beázik a kórház, a nővér felmondott,
matektanár nincsen.
Ki teheti, meglép, már azért se fordul
meg, hogy búcsút intsen.
Fessük zászlainkat fekete-pirosra,
mert gyász és szégyen a magyar nemzet sorsa.

Egy háborús bűnös diktátor ad kölcsönt
atomerőműre,
és ha '56-ot gyalázza, hallgatunk,
mint a szar a fűbe'.
Fessük zászlainkat fekete-pirosra,
mert gyász és szégyen a magyar nemzet sorsa.

Mit csinál a kormány? Magánrepülőzget,
jachtozgat, kurvázgat,
egyetemet üldöz, színházat zárat be,
könyvet fóliáztat.
Fessük zászlainkat fekete-pirosra,
mert gyász és szégyen a magyar nemzet sorsa.

Fönn a kormány dózsöl, mi pedig itt alant
sötétben őrködünk,
s ha veszélyt kiáltunk, maga az ördög se
törődik mivelünk.
Fessük zászlainkat fekete-pirosra,
mert gyász és szégyen a magyar nemzet sorsa.

Mi lettünk a nemzet használt pelenkája,
mit az út szélére
hajít az újjgazdag, itt heverünk félig
holtan, félig élve.
Fessük zászlainkat fekete-pirosra,
mert gyász és szégyen a magyar nemzet sorsa.

Mohács és Világos, Doberdó, Voronyezs
épp eleget ártott,
Nincs, aki megmentse az újabb csapástól
ezt a kis országot.
Fessük zászlainkat fekete-pirosra,
mert gyász és szégyen a magyar nemzet sorsa.